

тояние на човѣка, то прави да живѣе всичко, без-
различно дали нѣкой люби щастливо или нещастно.
Който не е любенъ, за него свѣтътъ е пустъ и мър-
тавъ. Тази любовъ ни кара да живѣемъ, да искаме или
да се боримъ въ свѣта. Платонъ въ своя пламененъ ди-
алогъ „Федъръ“ даде най-блѣскавъ изразъ на тази ми-
сълъ. А въ поетическа дълбочина е потопилъ сжщото
състояние Гете въ своето малко стихотворение „Wonne
der Wehmuth“:

Trocknet nicht, trocknet nicht,
Tränen der ewigen Liebe:
Ach, nur dem halbgetrockneten Auge
Wie öde, wie todt ihm die Welt erscheint!
Trocknet nicht, trocknet nicht,
Tränen unglücklicher Liebe.⁸⁷

Но и въ протеститѣ на Мимнермоса противъ тя-
гостната старостъ се намиратъ и вѣнци отъ пѣстри цвѣтя,
покрити още съ свежа роса. Сякашъ жива говори бър-
зата и многорадостна младостъ:

„Веднага по кожата ми тече потъ на порой, тре-
перя, щомъ видя цвѣтето на младостъта на моитѣ връст-
ници мило и хубаво — дано завѣки да е тъй! Но
кратковременна е като сънъ свидната младостъ. Тягостна
и безобразна старостъ скоро се надвисва надъ главата
човѣку — омразна и презряна — удря го до несвѣсть,
помрачава му очитѣ и му размжтва ума.“ —

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
πτοιᾶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἔπει πλεον ὄφελεν εἶναι·
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἤβη τιμήσασα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἀγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμψιχυθέν.⁸⁸

Това стихотворение, разбира се, написано е на
младини, или между младостъ и старостъ; и затуй е
изразено тъй осезателно схванатото въ него чувство.
Рѣдко има въ поезията думи, казани тъй, както въ
началото на този възгласъ на младостъта. Тѣ се знаятъ:
у Архилохъ, Алкей, Сафо, Гете.⁸⁹